27.6. 2009 přístav Baku

Z lodi jsme vystoupili odpočinutí a rozesmátí a po hodině stráveném čučením na Tarzana v kanceláři celníků, jsme stále doufali, že je to obvyklá procedura jako u všech uniforem, co jsme doposud podstoupili. Nakonec jsme však zjistili, že se jim „něco" nelíbí. A to něco byl náš Šuplík, se kterým nás nechtějí pustit z přístavu. Důvod jsme se nedozvěděli, ale auto musí zůstat na hlídaném celním parkovišti do doby, kdy obdržíme turkmenská víza a bude opět naloděn směr Turkmenbaši. Byli jsme z toho velmi rozladěni, ale nakonec vše špatné pro něco dobré. Baku je drahé město a my jsme tím získali bezpečné a velmi levné ubytování J. Parkujeme před celní budkou, postupně nabízíme klukům ve službě čaj a utečenci z Náhorního Karabachu, kteří obývají kartonový domeček hned vedle nás, nám poskytli vodu a sprchu v kurníku pro slepice.

28.6. 2009 Surachany Atešgat a věčný plamen v Digah

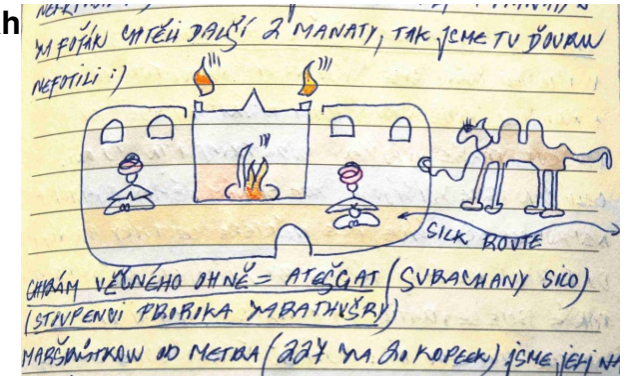

Abychom se vyhnuli žhavé prašné výhni ve městě, rozhodli jsme se vyjet na nedělní výlet do vesnice *Sucharany, do chrámu Věčného ohně, Atešgatu*. Atešgat je jedna z kamenných pevností, které postavili a ve kterých pak žili náruživí vyznavači ohně, stoupenci proroka Zarathušry, kteří přišli za tryskajícími zemními plameny až z Indie. Bába v kase si řekla za vstup 2 manaty na osobu a další 2 manaty za foťák, v rámci šetření jsme tedy prašnou ďouru s věčným ohništěm nefotili. Protože bylo teprve poledne, vydali jsme se maršrůtkou k metru, odkud nám jela další maršrůtka do osady Digah, kde se nachází turisticky nejznámější *věčný plamen*
, který díky unikajícímu zemnímu plynu stále hoří ve stráni a který hoří i po pokusu uhasit jej pískem či zeminou. Byli jsme překvapeni, jak kluci byli rychlí a jak si za tuto podívanou řekli další 4 manaty. Na zpáteční cestu jsme se vydali odpadkovými vesnicemi ve směru maršrůtky, která si nás na cestě zase vyzvedla. Cestou jsme se zastavili na pláni s ropnými vrty a od pani s kulatou pecí jsme si koupili chlebovou placku (jak funguje gravitace, když se tyhle placky pečou vzhůru nohama?).

29.6. 2009 Baku ambasáda

V pondělí ráno jsme se vydali na turkmenskou ambasádu. Konzul nám podal bianco list, ať si napíšeme žádost o víza!, a kterou on pošle holubem do Moskvy. Holub z Moskvy poletí do Aškabatu, ten pošle doporučení konzulovi a on nám dá (možná) štempl do pasu. Čekačka na holuba nás bude stát minimálně 10 dní v Baku. Této představě jsme se zhrozili a tak jsme celý den oběhávali cestovky, zda by nám potvrzení z Moskvy nevyřídili dříve „óóóó, nět, eto balšóój problem". Centrum Baku jsme obešli asi 20x, uondaní jsme si dali u pošty na zahrádce levné pivo-močku a odešli do přístavu.

30.6. 2009 Baku bulvár

V úterý odcházíme opět na ambasádu a potvrzujeme konzulovi, že na jeho holuba počkáme.

Celé odpoledne se potom procházíme zaprášeným, horkým Baku, na bulváru si ani nemůžeme smočit unavené nohy, bo na nás hned píská pižďuch s hadicí, ať se způsobně uklidíme na lavičku. Večer si u Šuplíka otevíráme levné ázerbájdžánské čůčo a ovíněni usínáme v auto-sauně.

1.7.2009 Baku aquapark

Celník nám poradil, že asi 6km od Baku je „krasívaja pláž, krasívoje restaurace", tak hned ráno balíme plavky, ručník, knihy a těšíme se na koupání. Cestou v maršrůtce se nám představy jaksi taksi rozpadají, bo již asi 5 km jedeme zaprášenou nížinou plnou ropných vrtů. A hle! Konec vrtů a turistické pláže J Resorty plné slunečníků a koupání chtivých návštěvníků. Nám se to ale nezdá, bo přeci jenom ty ropné plošiny jsou na moři dost blízko....Naštěstí AZ vybudovali i aquapark a i přes vstupné 20 manatů se vrháme do bazénu, sjíždíme tobogán na člunu, čteme si a obědváme placku se sýrem. Odpoledne se však opět zvedl vítr a veškerý prach ze silnice a z pustých strání okolo se nahrnul do resortu a my přijíždíme „domu" jako zaprášení spálení čuníci.

2.-4.7. 2009 Baku, přístav

Celé tři dny se pinožíme v přístavu. Žížala vyšůrovala Šuplíka, vyprala polštářky, peřiny a prostěradlo, vyklepala všechny skříně a pak si v té omamné vůni mýdla lebedila nad knihou. Knoflík mezitím od Jarouška z lepenice vyžebračil prodlužovačku na Helenku a celý den mastil Civilizaci. Z přístavu vylejzáme jako křečci jenom na jídlo a to pak zase rychle utíkáme pryč, protože jídlo je tu děsně drahý. Máme sice plné žaludky, ale taky špatné svědomí kolik jsme toho zase utratili. Jsme tu sice mimo sezónu, ale protože se říká, že Ázerbájdžán je země ropy a melounů, jednoho jsme si také koupili a za 180 kč jsme pak večer běhali jako zajícové. Další den je Knoflík slabý jako čajíček, pijeme vitamíny a máme pro další den výmluvu na odpočinek J

5.7. n.p. Gobustán a návštěva u Akrama

Tento den už neukecáme a jedeme na výlet. Do party bereme Willa z Anglie, co do Baku přijel na kole a celkem se bavíme, bo je krásný den. Na místní poměry poměrně chladno, asi kolem 30 a oblačno. Na vagzále bereme autobus do města Gobustán a odtud taxíka. Taxikáře jsme usmlouvali za 2 hodiny jízdy po 3 pointech na 20 manatů, což je i na naše poměry celkem dost, ale cena nebyla jenom za taxi služby, ale zřejmě i za zážitek z autodromu. Hulil to s náma starým žigulem prašnou cestou 120km/hod a my se jenom děsili, abychom nepropadli podlahou J. Gobustán je moc příjemné a zajímavé místo. Nejprve jsme se stavili na vulkánech, což jsou menší bahenní sopky. Pod povrchem země, nad ropou, uniká metan, ten se dere na povrch zemský, kde se potýká s jílem a podzemní vodou a spolu vytvářejí studené jemné bahýnko, které pak tryská nebo bublá ven (údajně je dobré na pleť, z mého pupínku jsem ho nemohla vyšťourat ještě 2 dny J..). Tam odtud jsme taxi-krosili na petroglyfy, což je místo na skalním platu, ze kterého dávné civilizace strhávali stáda dobytka a nad jejich mrtvolkami dole v údolí hodovali. V době trávení pak do skal namalovali spoustu skalních obrazů, které jsme v tom začínajícím vedru nemohli ocenit v plné šíři J. Vstupné nás stálo opět 4 manaty i s přednáškou „nejprve jděte nalevo a potom zase zpátky".

Do přístavu jsme se museli vrátit relativně brzo, bo jsme dostali pozvání na večeři, ale nebyl to zase až takový problém, autobus jsme na zpáteční cestě chytili okamžitě a samotná cesta nás stála jen hodinu jízdy a 60 kopějek k tomu.

Akram, náš hostitel, na nás v přístavu již čekal, pod kohoutkem jsme tedy spáchali rychlou očistu, abychom mu doma nenasmrádli a už jsme se těšili, jak si to pošineme nějakým místním vymydleným mercedesem. Asi po kilometru pěší chůze jsme pochopili, že jdeme na autobus a byli jsme odvezeni na místní sídliště Jižní město, kde jsme zapadli do černé díry v paneláku, který byl rád, že stojí. Žížala se svojí fobií přestála i jízdu výtahem, bo nevěděla co je lepší, jestli se utrhnout a zemřít nebo jít sama pěšky vybydleným schodištěm bez světla.

Byt byl ale moc hezký, nový, přivítala nás Aramova maminka, žena a dcera a holky nás hned nahnali do koupelny, že se musíme vysprchovat. A to jsme si mysleli, že jsme se umyli důkladně J. Večer byla hostina, vařená kráva, kuře, stejk (karbanátek), bramborový salát, pivo a spousta ovoce, ovocných šťáv a černý čaj s hřebíčkem. Protože jsme měli břicha jako světadíl, přespali jsme na rozkládacím gauči a ráno ještě dostali výslužku všeho, co jsme večer nesnědli.

7.7. 2009 mejdan s klukama z Brna

Poctivě hlásím, že v magický den 7.7. se nic zvláštního nestalo. Až večer na nás čekalo překvapní v přístavu, kdy vedle našeho expedičního Šuplíka stál český expediční žigulík a z útrob vylezli 3 zaprášení chlapci - a tak byl mejdan, vypili jsme slivovici, vyměnili data, knížku a sušené maso. Jestli kluci budou slavní, přihříváme si polívčičku! J www.zigulikemdomongolska .cz

8.-9.7. 2009 stále Baku

Procházíme po tisící město, známe již všechny uličky, navštívili jsme staré město, nové město, bulvár, ale jediné, co nám je stále záhadou, kde se dá levně najíst. Není nejlevnější vařit, ale koupit si kebab. Za 1,20 - 1,60 manatů se dá koupit právě tahle oblíbená pochoutka z Turecka, takže trávíme čas tím, že chodíme po všech stánkách a porovnáváme ceny J. Mezitím si lámeme hlavu nad čínskými vízy, což jak jsme zjistili bude také oříšek, a komunikace s čínskými cestovkami přes internet nás zabavuje po zbytek dne. Svět se začal točit kolem nás, sedíme na židličkách, někomu už praskly vahou péra ;), a u našeho stolečku se střídá turecký Američan s motorkou a františci Jeny s Pierrem na kole, kteří nám uvařili večeři se spoustou cibule, česneku a pálivé papričky. Bylo to výborné, jen nevím, co na to žížalin žlučník
J

10.7. 2009 dostáváme víza

Dle předpokladu Žížala obchází co půl hodiny všechny restaurační záchody v Baku a přískoky vpřed se dostáváme na turkmenskou ambasádu, kde po zaplacení 110 dollarů v medžunarodnyji bance dostáváme razítko do pasu. Zřejmě v záchvatu absolutního štěstí jsme si termín vstupu do Turkmenistánu napsali na pozítří a ještě dnes večer jsme se pokoušeli dostat na parom. Nalodění probíhalo v mírně hysterickém rozpoložení, kdy jsme u kasy museli zaplatit kromě palubní ceny 400 dolarů ještě 12 dolarů „mostné" - poplatek za překročení území mezi přístavem a lodí a ještě po nás tamožníci chtěli zaplatit silniční daň i přesto, že jsme na jejich silnice nikdy nevjeli! Po hodině zuřivého přetahování - zaplatíš - nezaplatím, jsme se bez posledního poplatku vecpali na loď a teprve potom jsme zjistili, že jsme nepřešli přes pasovou kontrolu. Tam nás pagraníčníci ve veselé vodkové náladě upozornili na skutečnost, že čekat v turkmenském přístavu na začátek platnosti víz nelze, ať se tedy opět uklidíme do Šuplíku na parkoviště.... Poslední dobou nemáme ten správný organizační systém.....;)

11.7. 2009 čekáme na parom

Ráno bylo rozmrzelé a naštvané, protože jsme zjistili, že ačkoliv trajekty do Turkmenistánu jezdí každý den, zrovna dneska nepojede! Takže jsme čekali 10 dní na víza a teď si jeden den z 5 dnů ukrojíme tím, že se tam nemáme jak dostat....:(Do dobré nálady nás dostal přijíždějící barevný pomalovaný autobus z Finska www.ossibussi.net . Přištrádoval si to na parkoviště a vylezli z něj hippíci, co už jsou na cestách 10 měsíců a vypadali, že je vůbec nic nerozhází
J
Přijali jsme pro dnešní den jejich filozofii, a celý den jsme s nimi vesele proflákali. Večer jsme si dali vínko a světe div se - v jednu ráno přijela loď.... I wonna be a hippie
J